

REZA DE WETOVÁ

TŘI SESTRY II¹

Veršinin (*zůstane sedět u stolu. Tiše*): Co se děje?

Máša (*smích*): Ó, vím, co si myslíš... Myslíš, že kvůli Marofskému... Že mě dělá nešťastnou. Ano, vím, má takovou pověst. Pár týdnů po tom, co jsem s ním utekla... všechno jsem kvůli němu obětovala... nepřišel jednou v noci domů, a když jsem se ho další den ráno ptala, kde byl... (*Smích*) řekl: „Miláčku, snad si nemyslíš, že mi stačíš jenom ty.“ Měla jsem pocit, že umřu. Chtěla jsem odejít... Okamžitě odejít... Ale nemohla jsem! Když se na mě podíval... dotkl se mne... Byla jsem úplně ztracená... Jako by mne stahoval hluboký, tmavý proud a já nemohla nic dělat. Pět let to tak šlo. A pak... se něco stalo. Byla to jenom maličkost. (*Vyprskne smíchy. Kašle, jak mluví mezi smíchem*) Jednu noc... přišel zase pozdě domů... a jen tak ve svých šatech usnul. Odkopl boty... A tehdy jsem náhle uviděla... jak malé má nohy. Tak malé jako nohy ženy. Měl pruho- vané ponožky a na špičce každé takový... kousek bílé... nitě... stál ve vzduchu. (*Ukazuje dvěma ukazováčky, popadá dech a zavře oči*) Komické... ale potom jsem nabrala zase sílu a on... Jako by měl hned strach, že mne ztratí. (*Vstane a jde k oknu*) Ale to není Marofský... Chudák Marofský... Tohle je mnohem hor- ší. (*Otočí se a podívá se na něho*) To se netýká jenom mne... ale nás všech.

Veršinin: Řekni mi to.

Máša: Už nejsme v bezpečí. Hledají mne... Mne a mou rodinu.

Irina (*venku*): Mášo! Mášo!

Máša (*opře se, vystrčí hlavu z okna*): Už jdu!

Veršinin: Co se stalo? Řekneš mi to?

Máša: Marofského zatkli.

Veršinin: To je strašné!

¹ Str. 42–44 ze hry přednesené v Olomouci.

Máša: Kdosi mi přišel říct, abych hned uprchla... a šla varovat svou rodinu.

Veršinin: Ale Andrej je přece v městské radě. Pracuje pro bolševiky!

Máša: Oni to dovolili, abyste zůstali v domě... Andrej dostal práci...

Veršinin (*podívá se na Mášu*): Marofský?

Máša (*přikývne*): Všechno Marofský. Všechno kvůli mně.

Veršinin: Rozumím...

Máša: V Moskvě je místo, kde se můžeme schovat. A ty musíš jít s námi... Přirozeně musíš s námi.

Veršinin (*tiše*): Nemohu. Nemám osobní dokumenty. Jsem běželec. Nemohu nikam jít.

Máša (*stoupne si za Veršinina a položí mu ruce na ramena. Položí si tvář na jeho vlasy*): Veršinine... Veršinine... Myslela jsem si, že tě už neuvídím. Když jsem se tě ptala, řekl jsi „Už nikdy...“ Když jsem tak blízko tebe, jako bych se zase rozpomínala... Bylo to tak... sladké... Tak jednoduché s tebou... Kdybys nikdy neodešel... Kdo ví... Možná by bylo všechno jinak.

Veršinin (*tiše*): Ano... Možná.

Irina (*venku*): Mášo! Kde jsi tak dlouho!

Máša (*k oknu*): Hned jdu! (*Dívá se na Veršinina*) Chudák malá Irina. Je do tebe samozřejmě zamilovaná. Ale ty to určitě víš.

Veršinin se dívá před sebe.

Máša (*krčí svá ramena*): No jo... Co s tím může člověk dělat. Veršinine... jak jim to mám říct? Olga to ví, ale ostatní ne. Musíme jet už ranním vlakem do Moskvy. Ale jak jim to mám říct? Celý jejich svět... Co z něho zůstane... Budeš mi muset pomoci... Musíš mi dát sílu. (*Běží ke dveřím do chodby. Otáčí se*) Milý Veršinine... Něco vymyslíme. (*Spěšně odejde*)

Překlad: Sylva Hulová (UP Olomouc)

